

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Petri Ribadeneiræ, Societatis Iesv Presbyteri, De
Tribulationibus huius seculi Libri Duo**

Ribadeneyra, Pedro de

Coloniae, 1604

XV. Quòd Deus aliquandò permittat, vt homines, quos Sanctos
opinabamur, decipiantur, & ipsi vicissim alios decipiant.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50340)

QUOD DEVS ALIQV ANDA
 permittat vt homines quos Sanctos opin-
 bamur decipiantur, & ipsi vicif-
 fim alios decipiant.

PAUCIS abhiñc annis diuersis in locis
 plurimi prodire, qui prætendentes
 nouas quasdam inuentiones, & technas
 inusitatas, sub vmbra & prætextu sancti-
 tatis vniuersum penè mundum decepe-
 runt. Etenim reuelationes falsas excogi-
 tantes, frequentia quoque vulnera in
 corporibus suis repræsentauere, quibus
 maximam sibi apud ignarum vulgus
 conciliauerunt fidem, & scandala que
 manifestatæ iustitiae fallaciæ punitionem
 & correctionem subsequuta sunt, adeo
 magna & graua fuere, vt non immerito
 pro singulari quodam maximarum tri-
 bulationum genere reputentur, quod
 tanto censetur periculosius, quanto a-
 nimarum saluti, veritatis cognitioni, &
 mori denique & pretio, ac dignitati vis-
 tutum est perniciosius.

Tribulationes aliæ corpus affligunt,
 & temporalia nobis bona aliquando, ve-
 limus nolimus, deserenda eripiunt; ha-

vero

verò conturbant & molestant animam,
& in virtutis semita defatigant: ideo-
que periculosissimæ ac perniciosissimæ
sunt, eò quòd destituant & priuent nos
medijs, quibus æterna nobis bona acqui-
renda forent.

Verùm ne quis fraudes, falsitates, &
artificiosas quorundam technas admi-
retur, aut miserabili ac lamentabili Reli-
giosorum lapsu scandalizetur, necessa-
riò sciendum, id ipsum nec noui quic-
quam, nec inauditum aut insolitum ef-
se, sed à longo tempore vsitatum ac fre-
quentatum, semperque in mundo se-
ductores & deceptores extitisse, qui par-
tim sub prætextu sanctitatis diuersis su-
is machinamentis excæcare & seducere
populum conati fuerint; partim etiam
ipsi decepti, alios pariter, quantum-
uis inscij, deceperint. Hinc Sanctus Hie-
ronymus inquit: De ludo monasterio-
rum, huiuscemodi volumus egredi mi-
lites, quos eremi dura rudimenta non
terreant; qui specimen conuersationis
sue multo tempore dederunt; &cæt. qui
nesciunt, secundum quosdam ineptos
homines, dæmonum pugnantium con-
tra se portenta confingere; vt apud
imperitos & vulgi homines mira-
culum

*Id Russi ñ
c. 4. 4.*

culum sui faciant, & exinde lucra sectentur. Ex quibus S. Hieronymi verbis aperte cognoscimus, plurimos quoque tunc temporis fuisse Hypocritas & Pseudoprophetas.

Aktor. 8.

Simon Magus, vt in Actis Apostolorum legimus, Samariæ gentem seduxit, dicens se esse aliquem magnum, & nouâ Dei virtutem. Quo autem populum magis suis melius inescare ac dementare posset, baptizatus & Christianus effectus est, sperans per virtutem Baptismi se obtenturum gratiam, vt eadem operaretur miracula, quæ S. Philippus Diaconus à quo baptizatus erat. cumque Romam venisset, ibidem maximam ciuium multitudinem nefarijs ac diabolicis suis artibus ita decepit, & excæcauit, vt statuam ei cum hac inscriptione *Simoni Deo Sacerdoti* crexerint, & vt refert Eusebius, nõ aliter ab ipsis quam Deorum quispiam cultus sit, vsque dum Apostolus Petrus eum, de his quæ gerebat sceleribus, confutaret, & verbi sui virtute volentem in aëre præcipitaret, fractisque cruribus in fabulam fieret vniuerso populo.

Lib. 2. cap. 13. histor.

Socrates

17. c. 37.

In Insula Creta inuentus est Iudæus veterator (vel, vt aliquorum est opinio, exitialis dæmon, ad istius gentis perniciem, humana carne vestitus) qui se Moyse

senesse simulavit, & multis Iudæis persuasit, Deum antiqua sua miracula renouare velle, seque eos per medium sicci maris in terram promissionis traducturum pollicitus est. Vbi dies profectioñ ab illo veteratore præstituta aduenit, ille præcedere, subsequi omnes cum mulieribus & pueris cœperunt. Eos ergo ad promontorium mari imminens deducit; ex eo se in mare præcipitare iubet. Proinde, qui primi ad præcipitium accesserant, ita faciunt: ac pars præcipitio obtriti, pars aqua demersi statim perierunt: & nisi diuina prouidentia illis prospectum fuisset, multo plures interisissent. Quocirca Iudæi liberati, Iudaismo derelicto, ad fidem Christi se transtulerunt.

Anatolium quendam miracula perpetrasse, & diuinam se virtutem nuncupasse, recenset Severus Sulpitius. Hic ut dictis & factis suis maiorem conciliaret fidem, veste quadam, quam de cœlo sibi demissam prædicabat, adeò candida & fulgida vsus est, ut nec splendorem eius satis admirari, nec vnde, aut quo modo facta aut contexta esset, diuinare quisquam potuerit. Cum autem ad S. Martinū vi deferri iuberetur, ex deferentium manibus disparuit. Refert idem Sulpitius,

*In vita S.
Martini.*

fuisse Adolescentem quendam in Hispania, qui se primò Eliam, postea verò ipsum etiam Christum dixerit, ita ut multis, potissimum autem à Ruffo Episcopo, adoraretur, propter quod de sede sua proiectus, & Episcopatus dignitate priuatus est.

In hist. lib.

10. c. 25.

Sanctus Gregorius Turonensis, Raticum quendam gallicum Prophetam & Messiam se asseuerasse, & vltra tria millia hominum, sibi adhærentium & inter ipsos plurimos Sacerdotes collegisse, scribit, qui ut miseros mortales melius inescaret, maximam auri argenti que summam, & vestium multitudinē sibi oblatam in pauperes distribuit: futura prædixit, infirmitates & languores varios curauit, ac postremò tandem se adorari præcipiens, cunctosque illud facere recusantes, bonis omnibus despolians, miserrimè trucidatus, dignissimā operum suorum mercedem recepit. Afferit etiā S. Gregorius, vidisse & cōuertisse se quosdā ab hoc Impostore seductos.

In Supple.

Sigeb. anno

1148.

Extitit & alius Eum de Stella nuncupatus, hic per subtilitatem & agilitatem suam plurimos seducens, affirmabat se Christum, qui venturus esset iudicare viuos & mortuos: Sed in Concilio Rheimensi ex mandato Eugenij III. Pontif. Max.

Max. captus, debitas pœnas persoluit.

*In contin-
at. Eusebij,*

Anno 1511. fuit Augustæ Vindelico-
rum, virgo quædam quadraginta anno-
rum, nomine Anna, illa se nec bibere,
nec comedere, aut dormire, sed diuinis
contemplationibus & meditationibus
perpetuò occupatâ, frequenter se à Deo
visitari & consolari, simulabat, cumque
Imperatore aliosq; Principes, hac ratio-
ne decepisset, tandē nequitia eius reuela-
tæ ac proditæ sunt, accusata autē & tanq̃
mulier impudica & nefaria à Iudice pro-
scripta, Friburgum se contulit, vbi per
mortis sententiam submersa, interiit.

Anno 1550. Parisijs, quidam se spiritū
S. Ioannis Euangelistæ habere profite-
batur. In eadem & Basilea ciuitate, alius
quidam se S. Petrum aiebat: item alius
sibi Moyse Angelum adesse, & in Magi-
strum ac Ducem datum, astruens, multa
falsa prædicebat.

*Sarinas in
hist. sua.*

Verum sepositis antiquis historijs,
quid hisce nostris temporibus in Hispa-
nia acciderit, breuiter indicabo. Erant
extranei seu peregrini duodecim, qui se
Apostolos Domini afferentes, totâ penè
peragrabant Hispaniam, prædicantesq;
populo, & Cōfessiones eorū audiētes, p-
suadebāt ipsis diuinitus sibi scelera & de-
licta reuelari: sed destructis ac patefactis

corum fraudibus, ad triremes condemnati sunt. Quid de falsa & ficta sanctitate Magdalensæ de S. Cruce Hispanis omnibus cognitæ dicam?

Anno 1553. cum in Italia versarer, ipse oculis meis Bononiæ Religiosam quandam vidi, quæ sanctissima ab omnibus reputabatur, monstrabat namque vulnera passionis Domini ac Redemptoris nostri, in latere, manibus, ac pedibus suis expressa, quin & frequenter sanguis decapite eius ita copiosè profluebat, ac si spinis coronata foret; postmodum tamen hæc omnia commenta esse reperta sunt. Similiter cum in vrbe Camarina Loretanæ ædi proxima morarer, vidi Virginem quandam singulari modestia & honestate præditam, quæ ab alio seducta, suas ipsius manus pedesque confodiebat, persuadens populo hæc vulnera sibi cælitus infligi. quapropter in tantum à populo diligebatur, vt vicarium Episcopi ad indagandam rei veritatem, Virginem istam in Monasterium elocare, & sacre Religioni destinare ac dedicare conantem, penè lapidassent, exclamantes & dicentes, iniuste sanctissimam hanc sibi eripi Virginem: tandem ad extremum technæ ipsius manifestatæ sunt, & meras tantum nugas & fallacias esse comper-

tum est. quamobrem & illa dignas & promeritas luit pœnas, & instigator seu consiliarius eius in carcere diris supplicij interemptus est.

Exempla ista non aliam ob causam à me huc allata & introducta sunt, quàm ut sciamus nihil esse noui, quod iam pridem in Hispania vidimus. Et certè haud parum mirandum, vno eodemque tempore, tot, diuersis in locis, foeminas miserimè deceptas & vulneratas prodire ausas fuisse: ita ut malignus quidam seductor & mendacij spiritus, à vinculis solutus videatur, à quo seduci ac decipi populus exoptet. nec minus mirum videtur, quod nonnulli vera & solida virtute destituti, sanctissimi & maximis virtutibus præditi censerì velint.

Illud autem præ reliquis maximè mirandum, videlicet quosdam sanctos & electos Dei Famulos in errores, iniquitates, & abominations grauissimas prolapsos, terga Deo obuertere, cuius iucundissima antea vsi fuerant familiaritate & præsentia. Nunquid Dauid, Vir secundum cor Dei adulterium & homicidium commisit? nonne Salomon Rex sapientissimus Dauidis Filius in profundissimam ignorantiae & insipientiae abyssum demersus, Idola coluit & adora-

uit? nonne Iudas discipulus Domini, ac Saluatoris nostri Iesu Christi, Magistri suum impijssimis & crudelissimis Iudeis prodidit ac vendidit? nunquid Nicolaus Antiochenus, vnus ex septem primis Diaconis, ab ipsis Apostolis electus, impudentissimus Hæresiarcha factus? An non Origenes etiam sanctissimi cuiusdam Martyris filius, qui in florida iuuentute procuratam sibi & diu desideratam martyrii fermè nactus coronam, & persecutiones varias pro Christi nomine, & Catholicæ Religionis defensione perpeffus, ad euitandam omnem contaminationis occasionem, seipsum castrârat, & Orientalis Ecclesiæ Magister ac lumen extiterat, an non ipse, inquam, in fine vitæ, immemor salutis, & virtutum ac præcedentium factorum suorum oblitus, à vera, catholica, & orthodoxa fide defecit, in grauissimos delapsus errores?

S. Augustinus, deplorat quorundam præclarissimorum virorum casus, qui in Ecclesia Dei fuerant, quasi Cedri Libani & Stellæ firmamenti, colloquens cū Deo in hunc modum: vidimus multos Domine, & audiuius à Patribus nostris, ascēdisse primitus, quodammodo vsque ad cælos, & inter sydera nidum suum col-

locas

*in Soliloq.
cap. 29.*

LIBER SECVNDVS. 35

locasse, postmodum autem cecidisse, usque ad abyssos, & animas eorum in malis obstupuisse. Vidimus stellas de celo cecidisse ab impetu ferientis caudæ draconis. Et eos qui iacebant in puluere terræ, à facie subleuantis manus tuæ Domine mirabiliter ascendisse. Vidimus viuos morientes, & mortuos à morte surgentes, & eos qui inter filios Dei ambulabant in medio lapidum ignitorum quasi lutum ad nihilum defluxisse. Hæc omnia S. Augustini verba sunt.

Multis & innumeris penè historijs & exemplis probari posset, nisi ipsi hac nostra ætate vidissemus, plurimos, illustrissimos, religiosissimos, doctissimos, & famosissimos viros, in maximos incidentes errores, infirmos ac debiles scandalizasse, & rudes atque ignaros perturbasse, illos potissimum, qui stantem & erectum cadere non posse existimantes, ipsam Religionem culpabilem fore arbitrantur, si quando Religiosorum quispian cadat vel deficiat, aut graues aliquos errores incurrat is, qui virtute præditus censebatur.

CA